

Filip Tamás

TITOK ÉS EMLÉKEZET

Iramszarvasok közt sétálok képzeletben
ezen a vérengző furcsa hajnalon.
Nézem, ahogy zuzmót legelnek, és
a felkelő nap árnyékát próbálom
papírra vetni; reménytelen.

Széttépem fecnikre és a szélbe szórom.
A fecnik nem látszanak a havon.
Megfeledekzem róla, hogy csak képzelődöm,
és komolyan azt hiszem, van szél és nap,
vannak szarvasok. Pedig csak
nem fogadott hívásaim vannak
egy konok adományvonaltól.
És szemhéj mögött készülő filmjeim.

A rendező azt mondja, essen az eső.
És hó esik, de nincs semmi baj.
Ma mindennek arról kellene szólania,
mit kezd egymással titok és emlékezet.

Lyukasóra, 2016/3.

■ Filip Tamás 1960-ban született Budapesten. Verset ír.

Czakó Gábor

HÁROM RECCSENÉS

Pipás Böske utolsó kívánsága ugyan mi más lehetett volna, minthogy
elszívhasson még egy tömés dohányt?

Az ítélethirdető bíró beleegyezett, a pirosképű hóhér morgott: – Leg-
följebb tíz perc.

– Miért éppen tíz? – kérdezte halkán a bíró.

– Mert annyi elég, rablógyilkosnak elég, bíró elvtárs. Nézzen rá!
Ha megengedné neki, ez képes volna holnap reggelig színi egy tömés
dohányt!

Pipás Böske tényleg rablógyilkos volt, mégpedig háromszoros, élete-
halála párjával, Bandival együtt, aki két hete ugyanezen a Menyasszo-
nyon szenvedett ki, amelynek tövében most Böske ült, és tömte a pipáját
a bilincsel kezével. Háttal ült az egyetlen oszlopból álló bitónak. Vál-
la fölött oda is vakkantott: – Bocs!

Neki a Menyasszony Vőlegény lesz. Nem nézett rá, látta eleget, ami-
kor a kockatermetű fegyőrnők lekísérték ide, a Halál Udvarára. Kútjába
inkább, mert annyira szűk volt, hogy Böske alig tudott úgy leülni a tég-
lázott földre, hogy ne lásson semmit és senkit, csak az eget.

Micsoda ég az, amiből semmi sem látszik?!

Éjjel nem aludt semmit. Az ablakhoz szorított arccal próbált kilesni
a ferde külső deszkaborítás fénynyílásán át. Egy messzi toronyóra kon-
gatta az időt: minél többet jelzett, annál kevesebb maradt belőle...

Három óra tájban a rácson túl derengeni kezdtek a felhők. Képzete-
tében mindenfélék, lapos meg tornyos, iramló és lomha. Az alsók – pa-
ripák és sasok? – keletre özönlenek, a fölöttük lévőek – hajók? – nyugatra,
és mind egymás hegyén-hátán... Valóságos látványában azonban mintha
nemcsak zárva volna az ég, de el is volna torlaszolva, még egy árva csillag
sem fuldoklik a feketeségében. Mintha csapda volna, akár a patikus la-
kása, ahova utoljára törtek be Bandival. Már mint Bandi mászott be az
ablakon, Böske pedig vigyázott, és támasztotta a létraként alkalmazott
kerítésajtót, majd rakta zsákba, hordta a trafóház mögött várakozó tali-
gára a szajrét. Az elhagyott bikaistállóban rongyokkal betömtek az abla-
kot, hogy ne szökjön ki áruló lámpafény, aztán hatalmas muriba kezdtek.
A tömérdek pénz és ékszer mellett került a patikustól kolbász és szalámi,
meg olyan különös italok, amelyeknek a címkéjét sem tudták kibetűzni.